

Arrest

nr. 321 104 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 februari 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2025 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 oktober 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 10 juli 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 24 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grond-gebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 93 322 van 11 december 2012 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 27 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 maart 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

1.7. Op 17 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.8. Op 16 juni 2014 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 juni 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.10. De adjunct-commissaris nam op 24 juni 2014 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.11. Verzoeker diende, via een op 27 juni 2023 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. Op 29 februari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 22 maart 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.06.2023 werd ingediend door :

[A.U.-R.] [...]

Nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste VIB werd ingediend op 12.10.2011 en afgesloten op 11.12.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Zijn tweede VIB werd ingediend op 16.06.2014 en afgesloten met een weigering van inoverwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk een jaar en twee maanden voor het eerste VIB en minder dan een maand voor het tweede VIB – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene meent dat zijn band met Pakistan vervaagd is door zijn lange verblijf in België, dat hij bij terugkeer zal terechtkomen in een land dat voor hem niet meer gekend is, dat het zou door zijn lange afwezigheid zeer moeilijk zijn om – zelf tijdelijk – werk en onderdak te vinden in afwachting van de procedure. Daarenboven zou het voor betrokkene financieel niet mogelijk zijn om een vliegticket naar Pakistan en een verblijf in Pakistan te regelen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 34 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn eerste VIB dd. 12.10.2011 dat zijn beide ouders, broer en vier zussen nog in Pakistan verblijven. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo is of dat hij niet bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat hij zal terechtkomen in een land dat voor hem niet meer gekend is door zijn lange afwezigheid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor zijn verblijf in België van ongeveer 13 jaar reeds meer dan 34 jaar in Pakistan verbleef. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet meer kan aanpassen aan de Pakistaanse cultuur dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om een verblijfsaanvraag in te dienen. Dit element kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen bezit om de reis naar zijn herkomstland te maken of om werk te vinden, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren – die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene kan dus geholpen worden bij het vinden van een job in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij direct aan de slag kan gaan als hij geregulariseerd wordt zoals blijkt uit een attest met werkbelofte [...]. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat hij [uiteraard] geen gevaar vormt voor de maatschappij, noch dat hij de maatschappij tot overlast is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat hij onafgebroken in België is sinds 2011, zijn omnipassen uit 2017, zijn verlengingen dringende medische hulp sinds 2019, de medische identificatiepas, zijn arbeidskaart C uit 2012- 2013, dat hij nooit heeft stilgezeten en zich volop heeft toegewijd op zijn integratie, zijn opleiding geletterdheid, zijn cursus maatschappelijke oriëntatie in 2013, zijn cursus Nederlands in 2012-2013, dat hij zeer sociaal geëngageerd is en actief is als vrijwilliger bij de Stad Sint-Niklaas en bij Vluchtelingenondersteuning Sint-Niklaas, Welzijnschakels vzw en Sportinez, de kaart 'Vriend van Vlos', dat hij zich actief inzet als een evenement wordt georganiseerd door het stadsbestuur, de voorgelegde foto's, de getuigenissenbrieven) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 22 maart 2024 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [A.U.-R.]

[...]

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum, noch van een geldig paspoort.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op zijn vraag om de kosten van het geding te laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te tellen, te waarderen en te interpreteren. Daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd evenwel nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

“Buitengewone omstandigheden” betekent niet dat het onmogelijk is om in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, het feit dat het bijzonder moeilijk is, is voldoende. Er moet geen sprake zijn van overmacht.

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

2. In casu is een terugkeer voor verzoeker bijzonder moeilijk.

Hij verblijft sinds 2011 in België en ondertussen heeft hij hier een leven opgebouwd. Een terugkeer om een verzoek in te dienen betekent voor verzoeker het verlaten van alles dat hij hier opgebouwd heeft. Een terugkeer naar Pakistan louter om een aanvraag in te dienen staat niet in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Dit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoeker.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing niet ontkend dat de procedure lang kan duren waardoor verzoeker ook een lange tijd in Pakistan dient te verblijven. Bij terugkeer na een eventueel positief antwoord vanwege verwerende partij, dient verzoeker bovendien opnieuw een woning te vinden. Dit brengt overbodige moeilijkheden mee voor verzoekende partij.

Verder stelt verwerende partij in de beslissing dat verzoeker niet aantoonde dat hij in Pakistan bij niemand terecht zou kunnen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker kan evenwel geen negatief bewijs leveren. Wanneer verzoeker heeft aangetoond dat hij bijna 13 jaar in België verblijft met een enorme sociale geëngageerdheid als vrijwilliger bij onder meer Vluchtelingenondersteuning Sint-Niklaas, bij Welzijnschakels VZW, stad SINT NIKLAAS en sportfederatie Sportinez, ... moet worden aangenomen dat zijn band met België enorm groot is en die met Pakistan vervaagd is.

Aldus is er sprake van een schending van artikel 9bis Vw. en van de in het middel opgeworpen beginselen, aangezien het weinig redelijk, laat staan zorgvuldig is om te beweren dat verzoeker niet voldoende heeft aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verwerende partij had dan ook een afweging moeten maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd, zodat de in het middel opgeworpen beginselen zijn geschonden.

Verwerende partij stelt gewoonweg dat de elementen van sociaal engagement en vrijwilligerswerk louter tot de gegrondheidsfase behoort en er derhalve geen rekening mee wordt gehouden.”

3.1.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwist verzoeker de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Verzoeker wijst er in de eerste plaats op dat hij sedert 2011 in België is en dat hij ondertussen in het Rijk een leven heeft opgebouwd en sociaal geëngageerd is. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat het standpunt van verweerder dat hieruit geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijken verkeerd of kennelijk onredelijk is. Verweerders standpunt dat verzoekers integratie ingevolge een langdurig verblijf in België en zijn engagementen als vrijwilliger niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van*

het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont in casu geenszins aan waarom in zijn geval anders zou dienen te worden geoordeeld.

Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat verzoeker aanvoerde dat hij in zijn land van herkomst niet beschikt over huisvesting. Hij heeft immers geduid dat verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming zelf aangaf dat zijn ouders, vier zussen en broer nog in Pakistan verblijven, dat hij niet heeft aangetoond dat dit niet langer zo zou zijn en dat dus niet kan worden aangenomen dat hij er niet over opvang zou kunnen beschikken tijdens de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder heeft ook overwogen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familieleden, vrienden of kennissen, die hem voor een korte tijd zouden kunnen opvangen, meer zou hebben in het land waar hij vierendertig jaar verbleef. Deze redengeving is deugdelijk. Verzoekers bemerking dat hij geen negatief bewijs kan leveren en dat het niet uitgesloten is dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf lang kan duren wijzigt hier niets aan. Het is immers niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat een man die, in het raam van een andere procedure, aangaf dat zijn familie nog in Pakistan verblijft en die er, volgens zijn verklaringen, ook vierendertig jaar verbleef nog kan terugvallen op bepaalde personen in dat land om hem enige tijd op te vangen.

Door in zijn verzoekschrift te duiden dat hij, in het geval hij een verblijfsaanvraag zou indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en deze zou worden ingewilligd, bij een terugkeer naar België een nieuwe woning zal dienen te zoeken – een argumentatie die is gesteund op een hypothese en die niet kan worden teruggevonden in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf –, toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat hij geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aantoonde.

Waar verzoeker nog stelt dat zijn banden met Pakistan zijn vervaagd, moet worden aangegeven dat verweerder heeft opgemerkt dat hij vierendertig jaar in dat land verbleef en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zich niet meer kan aanpassen aan de Pakistaanse cultuur. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat deze argumentatie kennelijk onredelijk is of niet is gesteund op een correcte feitenvinding. Zijn toelichting dat hij in België actief is als vrijwilliger, laat de Raad niet toe hier anders over te oordelen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat ze werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.2.2. De Raad dient verder te benadrukken dat de wetgever duidelijk heeft geopteerd voor een systeem waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in regel moet worden ingediend vanuit het buitenland. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke aanvraag in België worden ingediend. Indien wordt vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden niet bestaan, dan kan verweerder niet anders dan een in het Rijk ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk af te wijzen. Verzoekers stelling dat er een belangenafweging dient te zijn, leidt niet tot het besluit dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat hij, in casu, verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat de in de machtigings-aanvraag verstrekte inlichtingen niet toelaten te besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden. Hij maakt ook geenszins aannemelijk dat zijn private belangen – die voornamelijk voortvloeien uit zijn voortgezet illegaal verblijf – zouden dienen te primeren op de nood om de verblijfswetgeving – die werd ingevoerd om migratie geordend te laten verlopen – te laten respecteren.

Tot een schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden besloten.

3.1.2.3. Op basis van verzoekers uiteenzetting kan evenmin een schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële

motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belang[...] buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de Staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

In dit verband kan verwezen worden naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392.

In deze zaak werd door de Letse overheid jarenlang de regularisatie van het verblijf van een staatloze vrouw met haar gezin geweigerd. Nochtans woonden zij al jaren in Letland, hadden zij economische en sociale banden opgebouwd en waren zij ook staatloos. Het Hof oordeelde dat de aanhoudende weigering om een permanent verblijfsdocument aan een staatloze en haar gezin af te leveren, een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat zij niet werden uitgewezen en aldus gedoogd werden, bood volgens het Hof geen toereikende oplossing. Verzoeker verblijft in een gelijkaardige situatie nu hij reeds jarenlang verblijft in België.

Dat verwerende partij ook bij het nemen van bestreden beslissingen rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker reeds meer dan 13 jaar in België heeft ontwikkeld, alvorens te beslissen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. onontvankelijk is en dat verzoeker zich niet in een buitengewone omstandigheid bevindt om de aanvraag vanuit België in te dienen.

De louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privéleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Nergens wordt evenwel een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoeker en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Het is duidelijk dat verweerster bij het nemen van de bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker en de onmogelijkheid van verzoeker om terug te keren naar enig ander land om vandaar uit een aanvraag in te dienen.”

3.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden aan-gegeven dat verzoeker niet aantoonde dat hij een gezinsleven in België heeft en dat hij ook niet bewijst dat er andere familieleden van hem in België verblijven. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de door hem, tijdens een precair en onwettig verblijf in België, opgebouwde banden van die aard zijn dat zij moeten worden beschouwd als onderdelen van een beschermenswaardig privéleven. Deze vaststelling volstaat in beginsel om te kunnen concluderen dat niet blijkt dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat verzoeker hoe dan ook nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in

het Rijk werd gemachtigd of toegelaten en dat de tweede bestreden beslissing zijn verblijfssituatie niet wijzigt, zodat niet kan worden geoordeeld dat deze beslissing een inmenging zou kunnen uitmaken in enig recht op een gezins- of privéleven. Er blijkt trouwens ook niet dat verzoeker zijn relaties met personen in België niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (met name EHRM 16 juni 2005, nr. 60654/00), kan de Raad slechts vaststellen dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien de feitelijke situatie die aan de basis lag van voormeld arrest niet volledig vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak. De Raad merkt verder op dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.2.2. Op basis van verzoekers uiteenzetting kan, gelet op het voorgaande, ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK

